

BÔ YIN RÂ

DE WEG
VAN MIJN
LEERLINGEN

AURORA PRODUCTIONS

© Kober Verlag AG, Bern

© Aurora Productions, Zuid-Scharwoude 2016

www.aurora-productions.com

www.boyinra.nl

Oorspronkelijke titel: Der Weg meiner Schüler,
in 1932 voor het eerst uitgegeven door Buchdruckerei
Werner-Riehm, Basel

Nederlandse vertaling door M. ter Marsch-Keen,
3^e druk, bewerkt door Pieter M.G. van Exter

ISBN 978-9073007-352

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

Wie ik als leerling beschouw	7
Een noodzakelijk onderscheid	25
Nodeloze zelfkwelling	47
Onvermijdelijke moeilijkheden	63
Dynamisch geloof	85
De grootste hindernis	99
De leerling en zijn metgezellen	113
Innerlijk leven en uiterlijke wereld	135
Hoe mijn boeken gebruikt willen worden	165

Dat ik zeker niet allen die zich mijn leerling noemen als zodanig kan erkennen, mag geen beletsel zijn voor degenen die in handel en wandel zich werkelijk mijn leerling hebben betoond of bereid zijn zich als ware geestelijke leerlingen te gedragen.

Ieder mens is zijn eigen rechter! Een rechter over zichzelf, tegen wiens uitspraak in alle eeuwigheid geen beroep kan worden aangetekend!

Zijn oordeel is niet gebaseerd op rechtsvinding door middel van het denken, maar een rechtsbekrachtiging op grond van daden!

Ieder bepaalt zichzelf door eigen gedrag zo, dat hij niets anders kan zijn dan juist datgene waartoe hij blijkens zijn gedrag in staat is.

De uiterlijke geste, of een zelfgetuigenis, kan het eigen oordeelsvermogen wel om de tuin leiden en de medemens bedriegen, maar zij

kunnen niet het minste veranderen aan de plaats in het substantieel geestelijk leven, die door eigen doen wordt bepaald.

Wie voor mij werkelijk als mijn leerling geldt, weet het, want die weet dat hij handelt zoals mijn leer allen te handelen voorhoudt.

Mijn uitdrukkelijke erkenning heeft hij niet nodig, omdat zijn handelingen hem met alle zekerheid zeggen of ik hem tot de mijnen kan rekenen of niet.

Geen mens ter wereld kan ik tot mijn werkelijk met mij in de geest van het Oerlicht verbonden leerling maken, die het door zijn denken, voelen, willen, spreken en doen van zichzelf uit niet is!

Of mijn leerling mij persoonlijk kent, is voor hem van geen enkel wezenlijk belang.

De vergankelijke, gebrekkige, pijn lijdende, lichamelijke mens die ik op aarde ben, is voor mij in dit waarneembare leven niets anders dan wat de zichtbare wijzer is voor het verborgen uurwerk.

Alleen met de door mij gegeven leer als middeelaar heeft hij te maken.

Zo is het ook van geen enkele betekenis, en het brengt mij geen mens als leerling nader, wanneer iemand met godsdienstig angstvallige nauwgezetheid van zichzelf beweert dat hij 'in de leer staat', omdat hij vrijwel alles heeft 'onthouden' wat hij in mijn boeken gelezen heeft.

Zolang dat wat uit mijn woorden wordt opgenomen, alleen hersenbezit is, zal het ook slechts zo lang bezit zijn als de hersenen het kunnen vasthouden.

Daarvan is niets blijvend!

Alleen wat in werken en levensvorm werd omgezet, blijft voor de duur behouden: ook dan wanneer geen atoom van de hersenen nog in dezelfde vorm bestaat die eens nodig was om het van mij aangenomene te vatten.

Mijn leerling te zijn, is geen gevolg van een soort onderscheiding die ik zou hebben te 'verlenen'.

Mijn leerling is ieder mens die zich verdiept in de leer die ik heb gebracht, en die zich

jegens zichzelf verplicht voortaan eigen leven, voor zover hem dat mogelijk is, in te richten naar de consequenties die voor ieder logisch denkend mens uit mijn leer voortvloeien.

Met mij heeft dit slechts in zoverre iets te maken als ik de taalvormer ben van mededelingen over eigen ervaring, en de uitlegger ben van oeroude leringen, waarvan ik de waarheid op de proef heb mogen stellen.

Het gaat hier om ervaringsgebieden die voor geen van mijn medemensen op het westelijk halfmond toegankelijk zijn, en in andere werelddelen slechts voor zeer weinigen, van wie niemand de opdracht heeft mededelingen in de openbaarheid te brengen.

Ik kan mijn leerlingen niet verbieden mij hun 'meester' te noemen, nu men weet dat in de landen van de zonsopgang mensen van mijn soort, evenals trouwens iedere geestelijke leraar, worden aangeduid met woorden die dit begrip nabijkomen. Ja, zelfs zou ik hier op

een geestelijk gegrond 'recht' kunnen wijzen. Maar ik hecht aan deze benamingen alleen dan waarde en betekenis wanneer de gebruiker in staat is dergelijke woorden te vullen met zijn besef van de werkelijkheid die ze aanduiden.

Omdat slechts uiterst weinigen dit kunnen, vraag ik telkens weer de benaming 'meester' achterwege te laten, want in geen geval wordt een leerling-leraar-relatie bewerkstelligd door de wijze waarop men mij noemt of aanspreekt.

Het is geen geringe dwaasheid te menen dat een zuiver geestelijke verhouding, die ver boven alle aardse bestaan uit werkzaam is, afhankelijk zou zijn van een of andere uiterlijke waarderingsbetuiging!

Een niet geheel juiste opvatting omtrent mijn geestelijke werkzaamheid als leraar spreekt ook uit het feit dat men, met de op zichzelf vriendelijke bedoeling een genoegen te doen, meent verplicht te zijn mij iedere

krantenbespreking verblijd toe te zenden waarvan de schrijver iets goeds over mijn boeken te zeggen heeft, terwijl men mij ware condoleantiebrieven schrijft wanneer een of andere onbekende lomperd in een bittertafelblaadje, waarvan de gegadigden heel beslist nooit als leerlingen van mijn leer in aanmerking kunnen komen, zich zijn goed recht op jongensachtige onhebbelijkheid niet laat ontnemen, die hij nodig heeft om iets in de ogen van zijn lezers te betekenen.

Ik beschouw in het algemeen boekbesprekingen in goed geredigeerde kranten en tijdschriften met alle mogelijke eerbied die men aan de meningsuiting van een medemens die zelf iets te zeggen heeft, onvoorwaardelijk verschuldigd is.

Het is dan ook meestal reeds aan de eerste zin te zien wat het 'geestelijk niveau' is van de recensent, en in hoeverre zijn opinie de aandacht verdient, al kent men zijn naam of ondertekening niet.

Zou ik slechts dichtwerken of wetenschappe-

lijke boeken schrijven, dan zouden de besprekingen ervan alleen al voor mij van gewicht zijn, omdat ik mij dan verplicht zou voelen de weerspiegeling van mijn werk in het oordeel van tot oordelen bevoegde medemensen te onderzoeken, teneinde te weten of en hoe ze voor mijn verder werken nuttig zouden kunnen zijn.

Daar ik evenwel noch als dichter noch als vertegenwoordiger van een wetenschap of godsdienstige gemeente in de openbaarheid tred, maar mijn leerteksten vorm uit het resultaat van mijn eigen ervaringen en een mij ten deel gevallen waarnemingsmogelijkheid die thans in Europa geen ander mens bezit, heeft ook de meest welwillende recensent het niet gemakkelijk met wat ik verplicht ben te schrijven. Zijn oordeel kan mij weinig helpen, al kan de bespreking van mijn boeken er veel toe bijdragen dat die in handen komen van hen die ze nodig hebben en er nu nog naar zoeken.

Ik geloof echter dat juist de vele ernstig te

nemen recensenten, aan wie mijn boeken op deze wijze hun verbreiding mede te danken hebben, het eerst zullen begrijpen dat mijn leerwerk pas dan beoordeeld kan worden wanneer de beoordelaar reeds is begonnen met naar mijn aanwijzingen te handelen.

Voor het overige is het niet de moeite waard de nu eenmaal zeer merkwaardige rubriceringen van mijn geschriften of mijn persoon aan te halen, al beleef ik ook buiten de openbaarheid altijd nog genoeg zonderlings – nu eens als grapjasserie, dan weer met een aanmatigende manier van doen – in vele van de talrijke brieven die ik nimmer kan beantwoorden.

Het is hier wellicht de juiste plaats om er met nadruk op te wijzen, dat ik zelfs tegenover mijn werkelijk echte en beproefde leerlingen onmogelijk de verplichting van een briefwisseling op mij kan nemen, zodat het niet beantwoorden van aan mij gerichte brieven nimmer mag worden opgevat, alsof ik – naar het bekende spreekwoord ‘geen ant-

woord is ook een antwoord' – uitdrukking zou willen geven aan mijn beoordeling van de ontvangen brief of zelfs van zijn schrijver.

Een brief kan mij hartstochtelijk interesseren of tot gloeiend medegevoel dwingen; veel kan ik zelfs naar aanleiding van zijn inhoud te zeggen hebben. En toch moet ik van een antwoord afzien omdat de bestaande omvang van mijn correspondentie allang niet meer kan worden uitgebreid – ja, zelfs niet eens in stand kan worden gehouden wanneer ik mijn werkelijke levenstaak door een versnippering van krachten die naar innerlijke concentratie verlangen, niet wil benadelen.

Mijn naaste leerlingen weten en eerbiedigen dit uit eigen beweging, maar ook verderaf staanden getuigen van dezelfde opvatting, wat uit de talloze brieven blijkt die slechts als een hartelijk warme groet willen worden begrepen, zodat de afzenders hun adres meestal niet eens vermelden.

Graag breng ik hier hun allen mijn bijzondere dank!

Daarentegen moet ik mij krachtig verzetten tegen een opvatting van de plichten van de leerling die helaas hier en daar, ook bij overigens bewonderenswaardige en vergevorderde leerlingen, wordt aangetroffen.

Ik doel hier op het streven proselieten te willen maken: het streven een soort 'zendingswerk' te ontwikkelen voor het aanvaarden van de door mij vertegenwoordigde leer, en als 'apostelen' van die leer zich te willen onderscheiden.

Niets is mij fataler en niets staat het rustig waarderende, nuchtere opnemen van wat ik te zeggen heb meer in de weg – niets heeft tot dusver ook maar bij benadering mijn werk zozeer geremd – als juist deze averechtse ijver van getrouwe leerlingen!

Ik begrijp waarachtig wel de goede bedoeling en ik ken zeer zeker de overwegingen die tot deze verre van prijzenswaardige overdreven ijver verleiden, maar ik kan deze ongeduldige verkondigingsdrang de bittere waarheid helaas niet besparen dat die veel meer mensen afhoudt van een onbevooroordeelde

bemoeienis met de inhoud van mijn boeken dan die er ooit naartoe kan leiden.

Bovendien openbaart zich in dit ongeduld steeds een kleine, weliswaar vergeeflijke overschatting van eigen overtuigingskracht, en tevens een grote onderschatting van de oergeestelijke machten, van wie alleen het resultaat van mijn levenstaak afhankelijk is.

De ervaring leert mij duidelijk dat er onder alle mensen die ik thans als mijn werkelijke geestelijke leerlingen kan erkennen, maar een uiterst klein aantal is dat door een 'missionerende' leerling voor het eerst van mijn boeken heeft vernomen. Tot alle anderen zijn de boeken op een of andere wijze zelf 'gekomen', al gebeurde dit ook langs de eigenaardigste wegen, of al ging het soms om zeer nuchtere mensen die volstrekt niet van plan waren iets geestelijks op te nemen.

Blijkbaar zien veel van mijn leerlingen het onderscheid tussen hun goedbedoeld zendingswerk en de commerciële noodzakelijke

uitgeversreclame achteloos over het hoofd. Het gaat hier echter om iets essentieels! Terwijl bij alle persoonlijke propaganda de willekeurige keuze van degenen die door de propagandist worden bewerkt op de voorgrond staat, brengt de uitgever zijn propaganda in algehele openbaarheid, en laat hij het aan de geestelijke leiding van ieder afzonderlijk over wie zij de boeken reeds wil doen vinden en wie niet.

Alle uitgeversreclame gaat uit van de overtuiging dat er tallozen zijn die mijn boeken dringend nodig kunnen hebben maar er nog niets van weten. De uitgeverij richt haar acquisitie tot ieder die haar reclame leest en hoedt zich ervoor een keuze te doen. De keuze van hen in wier bereik mijn boeken door uitgeversreclame komen, wordt overgelaten aan de geestelijk geleide selectie van de zielen, die nimmer faalt.

Daar staat tegenover dat ook de best bedoelde persoonlijke propaganda – op enkele

uitzonderingen na – vooral een grove inbreuk is op de rechtensfeer van de ziel van de medemens. Zo'n gevraagde en meestal ook ontijdige inbreuk kan ertoe leiden dat iemand die zo voorbarig wordt bewerkt en voor wie mijn boeken misschien helemaal nog niet gelegen komen – al dacht mijn ijverige leerling daar anders over – nu een ware tegenzin krijgt in wat hem met zoveel nadruk werd aanbevolen, vooral waar er immers veel mensen zijn voor wie alleen dat geldt wat ze zelf gevonden hebben.

Misschien zou hij die nu wordt afgeschrikt, binnen enkele dagen of weken de boeken zelf hebben ontdekt die hij nu tengevolge van de overdreven ijver van mijn leerling van zich afschuift, tot hij wellicht na jaren op zijn eigen wijze eindelijk de weg naar mijn boeken vindt.

Ik kan mij helaas op talrijke gevallen beroepen waarin al te ijverige leerlingen geprobeerd hebben andere mensen voor mijn geschriften te winnen, en niets anders dan

het heftigste verzet teweegbrachten - totdat degenen die op deze wijze werden belemmerd, tenslotte toch de weg naar mij vonden en dan vertelden wat hun vroeger overkomen was.

Wie in zulke gevallen dus juist wil handelen, kan het maar beter aan de geestelijke machten overlaten – in wier hoede mijn boeken staan – tot wie zij gebracht moeten worden.

Dit betekent helemaal niet dat men moet vermijden ook maar over mijn boeken te spreken!

Ik wil alleen maar dat het missionerend 'bewerken' en 'overhalen' van anderen wordt vermeden.

Omdat het echter meestal zeer beproefde leerlingen zijn die zich gedrongen voelen nu ook bij anderen op te komen voor wat hunzelf licht en verlichting heeft geschonken, beschouw ik deze aanwijzing hier heel in het bijzonder op haar plaats.

Ook moet ik mijn leerlingen er hier reeds voor waarschuwen niet te veel van zichzelf of van de hun bekende medeleerlingen te eisen. De weg waarop de leerling tot de substantiële geest – en daardoor tot het zekere bewustzijn zelf tot de geest te behoren – kan komen, heb ik als ijverige wegwacht van zeer veel hindernissen vrijgemaakt, die vroeger haast bovenmenselijke inspanning kostten om te worden overwonnen.

Ik ben echter niet in staat alle steilten die alleen door volhouden kunnen worden overwonnen, uit de weg te ruimen, want sinds de dagen van de oertijd leidt de weg over hoog oprijzende rotsen!

Geen van mijn leerlingen kan ik de moeite van het klimmen besparen, niemand kan ik op mijn schouders naar de top dragen!

Iedere steile klim wordt echter het snelst overwonnen wanneer de reiziger niet jaagt en haast, maar zijn krachten zozeer in verstandige matiging weet te gebruiken dat hij nimmer een prooi van oververmoeidheid kan worden.

Rustig vertrouwen en een wakker geloof in eigen kracht leiden de zoeker veel eerder naar zijn verheven doel dan de krampachtige wilsinspanning, waartoe de ongeduldige zo makkelijk wordt verleid.